

Kiikla raamatumäng

Kevad 2022

4. etapp, 27.05.2022

12 küsimust.

Täpne raamatu pealkiri annab 2 punkti. Peaaegu täpne 1 punkti.

Autori nimi annab 2 punkti. Ehk 12 küsimusega on võimalik teenida 48 punkti.

Aega vastamiseks on 1 minut.

ostis juba päevalilleõli, ostis ja jõudis selle ka maha pillata. Nii et koosolek jääb ära.»

On täiesti mõistetav, et pärnade alla sigines nüüd vaikus.

«Andke andeks,» lausus Berlioz lühikese pausi järel ja piilus jama ajava välismaalase poole, «mis on sellel pistmist päevalilleõliga... ja missugune Annuška?»

«Päevalilleõliga on sellel niipalju pistmist...» tegi äkki suu lahti Bezdomnõi, kes oli nähtavasti nõuks võtnud kutsumata vestluskaaslasele sõja kuulutada. «Kodanik, kas teil pole kunagi juhust olnud viibida vaimuhaiglas?»

«Ivan!...» hüüatas Mihhail Aleksandrovitš vaikselt.

Kuid välismaalane ei olnud põrmugi solvunud, ta puhkes lustakalt naerma.

«Olen, ja isegi korduvalt!» hüüdis ta naerdes, kuid ei pööranud poeedilt pilku, milles polnud naeru varjugi. «Ma olen pea kõikjal olnud! Kahju ainult, et mul ei tulnud pähe professorilt küsida, mis asi on skisofreenia. Nii et küsige seda tema käest juba ise, Ivan Nikolajevitš!»

«Kust te minu nime teate?»

«Jumal hoidku, Ivan Nikolajevitš, kes siis teid ei tunne?» Välismaalane tõmbas taskust välja eilse «Literaturnaja Gazeta» ja Ivan Nikolajevitš nägi kohe esimesel leheküljel oma pilti ning selle all enda värssse. Veel eile oli see tema kuulsust ja populaarsust tõendav ajaleht luuletajale rõõmu valmistanud, nüüd aga tegi see talle tuska.

«Vabandage,» ütles ta ja ta nägu värvus punaseks, «aga kas te ei ootaks natuke? Ma tahaksin sõbrale paar sõna ütelda.»

«Oo, heameelega!» hüüdis tundmatu. «Siin pärnade all on nii hea olla ja pealegi on mul aega küllalt.»

«Tead mis, Miša,» sosistas luuletaja, kui oli Berlioz kõrvale vedanud, «ta ei ole mingi välisturist, vaid spioon. See on vene emigrant, kes on kuidagiviisi siia pääsenud. Küsi talt dokumente, muidu läheb ära...»

«Arvad või?» sosistas ehmunud Berlioz ja mõtles: «Tal on õigus...»

«Võid mind uskuda,» kähistas poeet talle kõrva sisse, «mängib lolli, et midagi välja uurida. Kuuled, kuidas ta

„Ma ei suutnud seda meeles pidada, seepärast kirjutasin üles,“ ütles ta. Ja ta luges pikkamööda: „John Arthur Molyneux Errol, Dorincourti krahv. Nii on tema nimi ja ta elab ühes lossis, ei, kahes või kolmes lossis. Minu kadunud isa oli tema noorim poeg. Ja kui minu isa ei oleks surnud, siis poleks mina krahviks saanud, ja minu isa poleks ka saanud, kui tema vanemad vennad poleks surnud. Aga nüüd on nad kõik surnud ja pole kedagi peale minu, nii saan mina nüüd krahviks ja minu vanaisa saatis minu järele, et ma Inglismaale sõidaksin.“

Härra Hobbsil läks aina palavamaks ja palavamaks. Ta hõõrus vahetpidamata laupa ja hingas raskesti. Ta sai aru, et midagi tähtsat on juhtunud, aga kui ta nägi biskviidikastil poissi, kes vaatas tema otsa süütute, lapselike silmadega, olles ikka seesama lihtne armas poiss musta sametkuue ja punase kaelasidemega, siis läksid tema arvamised krahvide kohta täiesti segi.

„Kuidas... kuidas on nüüd teie nimi?“ küsis härra Hobbs viivitades.

„Minu nimi on nüüd Cedric Errol, [redacted],“ vastas Cedric. „Nii nimetas mind härra Havisham. Kui ma tuppä astusin, küsis ta: „Kas see ongi see [redacted]?““

„Nii,“ ütles härra Hobbs, „minu pea läheb päris segi.“ Cedric vaatas kurvalt härra Hobbsi otsa.

„Inglismaa on vist siit väga kaugel?“ küsis ta.

„See on teisel pool Atlandi ookeani,“ vastas härra Hobbs.

„See on kõige hullem,“ ütles Cedric, „Võib-olla ei näe me tükil ajal teineteist. Ma ei tahaks sellele mõteldagi, härra Hobbs.“

„Ka parimad sõbrad peavad lahkuma,“ ütles härra Hobbs kurvalt.

„Ja meie oleme mitu aastat sõbrad olnud, eks ole?“ küsis Cedric.

„Sest ajast peale, kui teie... teie... sina siia maailma sündisid, minu poiss,“ vastas härra Hobbs. „Sa olid vae-

[REDACTED]

kohe pähe, et võti võib selles saalis mõnele uksele sobida.

Kuid oh häda! Kas olid lukud liiga suured või võti nende jaoks liiga väike. Igal juhul ei avanud võti ühtki ust.

Kuid teisel ringkäigul mööda saali märkas [REDACTED] madalat eesriiet, mida ta varem ei olnud silmanud. Selle taga oli väike uks, umbes viisteist tolli kõrge. [REDACTED] proovis kuldvõtit lukuauku ja tema rõõmuks see sobis!

[REDACTED] avas ukse ja nägi, et see viib väikesesse koridori, mitte palju suuremasse kui rotiauk. Põlvili laskudes vaatas ta läbi koridori kõige kaunimasse aeda, mida ta eales oli näinud.

Kuidas ta igatses sellest hämarast saalist välja pääseda ning nende erksavärviliste lillepeenarde ja jahedate purskkaevude vahel ringi uidata! Aga, oh aeg! Isegi ta pea ei mahtunud läbi ukse.

“Ja isegi kui mu pea mahuks läbi,” mõtles õnnetu tüdruk, “oleks sellest ilma õlgadeta vähe kasu. Oh, kuidas ma soovin, et ma käiksin

"Number 19, aga seal oli takistus..."

"Number 19! Una, ta pööras number 19-le! Juba alguses lisasid sa oma teekonnale tubli tunni. Tule, ma otsin sulle midagi juua. Kuidas siis armuelu kah on?"

Oh I s s a n d ! Miks küll abielus inimesed ei taipa, et seda pole enam viisakas küsida? Meie ei torma ju n e n d e juurde, üürates: "Kuidas abielu ka on? Ikka veel [redacted]?" Kõik teavad, et kolmekümneselt pole kohtamine enam muretu kõigeks-valmis-olek nagu kahekümnekahele ja ilmselt kõlaks aus vastus nõnda: "Tegelikult ilmus mu armuke eile õhtul välja sukahoidja ja väikese armsa angooravillase kampsiku väel ning teatas, et ta on [redacted], ja peksis mu kunst [redacted] vaeseomaks," mitte aga: "Hiilgav, tänan."

Kuna ma pole loomupärane valetaja, vastasin Geoffreyle häbelikul mõminal: "Hästi," mille peale tema kõmistas: "Järelikult sul pole i k k a v e e l oma poissi!"

22334 "Bridget! Mida me k ü l l sinuga peale hakkame!" ütles Una. "Ah teid, karjäärinai, kas ma siis ei tea! Aga seda ei saa lõpmatuseni edasi lükata, tead küll. Tik-tak-tik-tak."

"Jah, kuidas küll õnnestub ühel naisel sinu vanuses ikka veel vallaline olla?" möirgas Brian Enderby (abielus Mavisega, kunagi Ketteringi Rotary klubi president), vehkides oma šerricklaasiga. Õnneks isa päästis mu.

"Mul on väga hea meel sind näha, Bridget," ütles ta, võttes mul käe alt kinni. "Sinu ema pärast on Northamptonshire'i konstaablid valmis terve maakonna hambaharjadega läbi kammima, et aga sinu tükeldatud säilmeid leida. Tule ja näita end elusuuruses, nii et ma saaksin ka lõbutsema hakata. Kuidas varsti rattad alla saav kohver ka on?"

"Üle mõistuse suur. Kuidas kõrvakarvade käärid on?"

"Oh, imetlusväärsed – k ä ä r j a d , kas tead."

te, siis lisan ma juurde: ma ei sunni teid pankka minema, ma ainult arvasin, et te tahate minna. Et see teil kergem oleks ja et teie tööle jõudmist vähem märgataks, annan ma teie käsutusse need kolm härrat, teie kolleegid." – "Mis?" hüüdis K. ja silmitses imestunult kõiki kolme. Need nii ilmetud, verevaesed noormehed, kes jäid tema teadvusse ainult fotosid silmitseva grupina, olid tõepoolest ametnikud tema pangast, mitte küll kolleegid, see oli liiga palju öeldud ja osutas lüngale inspektori kõiketeadmises, kuid panga alamad ametnikud olid nad igatahes. Kuidas oli see K-le märkamata jäänud? Kuidas olid küll inspektor ja valvurid niivõrd ta tähelepanu köitnud, et ta neid kolme ära ei tundnud! Ei pendeldavate kätega puist Rabensteinerit, ei aukus silmadega blondi Kullichit ega kroonilise lihastekrambi tõttu alati talumatult naeratavat Kaminerit. "Tere hommikust," ütles K. hetke pärast ja andis korrektselt kummardavatele härradele kätt. "Ma ei tundnud teid ära. Lähme nüüd siis tööle, eks ole?" Härrad naeratasid ja noogutasid agaralt, nagu oleksid nad kogu aeg ainult seda oodanudki; aga kui K. hakkas oma kübarat otsima, mis oli tema tuppa jäänud, jooksid kõik kolm üksteise võidu seda tooma, mis siiski mõnesugust kohmetust näitas. K. seisis ja vaatas neile läbi kahe avatud ukse järele; kõige viimane oli muidugi ükskõikne Rabensteiner, kes ainult elegantselt teiste sabas traavis. Kaminer ulatas kübara ja K. pidi, nagu see tihtipeale ka pangas vajalik oli, endale meelde tuletama, et Kaminerit naeratus polnud tahtlik, et ta üldse ei saanudki tahtlikult naeratada. Esikus laskis proua Grubach, kelle näost polnud erilist süütunnet märgata, kogu seltskonna uksest välja, ja K. pilk langes, nagu sageli varemgi, tema põllepaeltele, mis soonisid liiga tugevasti ta lihavat keha. Trepist allajõudes vaatas K. kella ja otsustas auto võtta, et pooletunnist hilinemist mitte tarbetult veelgi pikemaks venitada. Kaminer jooksis nurga tagant autot tooma, teised kaks püüdsid ilmselt K. meelt lahutada, kui Kullich äkki vastasmaja uksele osutas: sealt tuli parajasti pikk blond kikkhabemega mees; esimesel hetkel pisut kohmetudes selle

kõrvad ludus. Aga isa oli hakanud [redacted] sõnu unustama, sest külas polnud neid tarvis, pealegi ei pidanud ta neist eriti, arvates, et sirp ja käsikivi teenivad teda sootuks paremini. Seepärast pobises ta oma voodis karu nähes hoopis midagi saksa keeles, mispeale arusaamatutest sõnadest segadusse sattunud ning teolt tabamise tõttu erutunud karu tal pea otsast hammustas.

Loomulikult kahetses ta seda otsekohe, sest karu pole üldiselt verejanuline loom, erinevalt näiteks hundist, kes tõesti üksnes [redacted] sõnade mõjul inimest teenib, teda oma seljas kannab ning ennast lüpsa lubab. Hunt on tõepoolest kaunikesti ohtlik koduloom, kuid kuna maitsvamat piima pole metsas mitte kellelgi, lepitakse tema pahurusega, seda enam, et [redacted] sõnad muudavad ta vaguraks kui tihase. Aga karu on ikkagi mõistusega olend. Isa tapnud mesikäpp oli meeleheitel ja kuna mõrv oli toime pandud kiimahoos, karistas ta end sealsamas ja hammustas enese [redacted] küljest.

Siis põletasid ema ja kohitsetud karu isa surnukeha ning karu põgenes sügavale metsa, kinnitades emale, et nad ei kohtu enam eal. Ilmselt oli see emale sobiv lahendus, sest nagu öeldud, tundis ta ennast kohutavalt süüdi ning tema armastus karu vastu sai järsu otsa. Terve oma edasise elu ei sallinud ta karusid, sisistas kohe, kui neid märkas, ja sundis sel kombel oma teelt taanduma. See tema viha tõi meie perekonnale hiljem veel palju segadust ning tülisid kaasa, kuid sellest kõnelen ma hiljem, siis kui on õige aeg.

Pärast isa surma ei näinud ema enam mingit põhjust küllasse edasi jääda, riputas minu endale selga, võttis mu õe käekõrvale ja kolis tagasi metsa. Seal elas endiselt tema vend, minu onu Vootele, kes meid oma hoole alla võttis, aitas meil onni ehitada ning kinkis kaks noort hunti, et meil oleks alati värsket piima. Ehkki isa surmast jätkuvalt löödud, hingas ema kergendatult, sest temale polnud metsast äraminek kunagi meeldinud. Tema tundis end hästi just siin ega muretsenud raasugi sellepärast, et ta ei ela raudmehe kombel või et tema majapidamises pole ainsatki sirpi. Ema majas ei söödud enam kunagi leiba, kuid põdra- ja kitseliha leidis seal alati mägede viisi.

*

24008

KIIKLA
RAAMATUKOGU

Veidi aja pärast hüüdis ema, et tal on mind natukeseks tarvis, ja minu äraoleku ajal tulid [redacted] ning [redacted]. Nad nägid kirju ja [redacted] saatis sigarikarbiga teele kirja, kus seisis:

«Printsess Liisa läks ära, tal oli tarvis nina puhtaks pühkida. Aga siin on hoopis terve hunnik printse. Prints Lars Aleksander Napoooleum.»

[redacted] ja [redacted] meelest oli see tobe.

Igatahes on tore, et mu tuba on Põhjatalu poole. Sest me saadame [redacted] ja [redacted] tihti üksteisele kirju. Talvel pimedaga see küll nii hõlpsasti ei lähe. Aga siis me vilgutame selle asemel vastastikku taskulampidega. Kui ma vilgutan kolm korda, siis tähendab see: «Tulge otsekohe siia! Mul on teile midagi rääkida.»

Ema ütles, et ma pean oma tuba hästi korras hoidma. Ma teen seda nii hästi kui suudan. Vahetevahel teen suurpuhastust. Siis viskan kõik kaltsuvaibad aknast välja. Agda aitab mul neid klopida. Mul on endal ka üks väike klopits, see on päriselt minu jagu. Ma poleerin siis uksekäepidet, pühin igalt poolt tolmu, panen vaasi värsked lilli ja teen korda nukuvoodid ning nukuvankri. Vahel ma unustan küll kraamimise ära ka. Siis ütleb ema ikka, et ma olen Laisk-Liisu.

23945

KIIKLA
RAAMATUKOGU

pole, esiteks muidugi, kuna ühiskondlik kliima on muutunud, teiseks – ja see on praegu peamine –, kuna neil puuduvad selleks eeldused ja vahendid. Ja ometi tulevad nad meid, vanu kultuurseid rahvaid, õpetama, kuidas me peame käituma, tulevad meile meenutama meie endi reegleid ja pärusmõtet. Nemad hõõruvad meile nina alla, et me peame jääma eurooplasteks!“ Ograc trummeldas dramaatiliselt sõrmedega oma *notebook*’il.

„Tõsi, nad ei tee seda pealetükkivalt ega otsesõnu, vähemasti seni mitte, ent on märke, et seoses põgenikekriisiga on olukord muutumas. Sellise toimimisviisi kohta on mõnikord juba öeldud, et see inditseerib lastetoa puudumist. Võrdlus lastega on täiesti relevantne. On ju nood ikka natuke tänamatud – kuni nad suureks kasvavad ja aru saavad, mida vanemad on nende heaks teinud. Paraku pole praegu säärasest pedagoogilisest diagnostikast kasu, sest jällegi – meie enda kehtestatud reeglite järgi on neil suurtel Ida-Euroopa lastel õigus oma arvamusele.“

Laua kõrvale ilmus tuvi, pea süstikuna edasi-tagasi liikumas, nokkis midagi maast, vaatas vilkalt ringi ja jalutas edasi. „Idaeurooplane!“ vilksatas Janoszi teadvuses ja ta prahvatas:

„Säärased tuleks raskesti kasvatatavate kooli panna!“

Tema kaaslane eiras delikaatselt seda tunde-
puhangut ning jätkas.

„Nad räägivad, et on tagasi Euroopas. Mismoodi tagasi? Muidugi, mõned neist, näiteks tšehhid ja ungarlased, teatud määral ka poolakad ja teisedki, tööpoolest olid seal. Aga siiski mitte päriselt, eriti kui eelmiste sajan-

27022

17 KIIKLA
RAAMATUKOGU

Köögis ammutas Aliide kannu vett ja tilgutas sekka palderjani. Tüdruk oli aknast näha, ta polnud kohalt liikunud. Aliide ise võttis palderjani kõrvale lisaks veel lusikataie südamerohu, kuigi polnud söögiaeg, siis läks tagasi õue ja ulatas kannu. Tüdruk haaras kannu, nuusutas seda põhjalikult, aetas maha, lükkas kannu kummuli ja jäi vahtima, kuidas sisu laiali valgub. Aliide tundis ärritust: „Kas veel oli midagi viga?”

Tüdruk kinnitas vastupidist, kuid tahtis teada, mida Aliide oli vette lisanud.

„Ainult palderjani.”

Tüdruk ei öelnud midagi.

„Kas mul peaks olema mingi eriline põhjus valetada?”

Tüdruk heitis Aliidele pilgu. Tema ilmes oli midagi salakavalat. See tegi Aliide murelikuks, kuid siiski tõi ta köögist veega täidetud kannu ja palderjanipudeli, andis need tüdrukule, kes vett nuusutades sai kinnitust, et tegu pole millegi muuga, paistis ära tundvat ka palderjani ja tilgutas vette mõne tilga. Aliidet ajas see närvi. Kas plika narris teda? Võib-olla oli ta lihtsalt hull. Haiglast putku pannud. Aliidele meenus Koluverest põgenenud naine, kes oli tuigerdanud mööda küla humanitaarabist saadud õhtukleidis ja ilma kingadeta, sülitades tundmatute vastutulijate peale.

„Kas nüüd kõlbab?”

Liiga ahnetest sõõmudest valgus vedelik piki tüdruku lõuga.

„Äsja just püüdsin sind äratada ja sa karjusid, et ainult mitte vett.”

Ilmselt tüdruk seda ei mäletanud, kuid ta varasem karjatus oli jäänud Aliide pähe kõlama, kajades ühest otsast teise, ringeldes edasi-tagasi, kutsudes esile midagi hoopis vanemat. Kui inimese pead on piisavalt kaua vee all hoitud, väljub temast üllatavalt sarnane hää. Tüdruku hääles oli kostnud see teatud toon. Sealt kostsid plartsatused, õhu lõppemine ja meeleheide. Aliide kätt läbis sund. Pakitsus tuli soovist tüdrukut lüüa. Ole vait. Kao minema. Mine

25090

KIIKLA
RAAMATUKOGU
17

saanud aru, kas õde mõtles seda päriselt või vaid naeris ta üle.

Ema noogutas. „Näiteks kui üks nuga, mida pärandatakse suguvõsas isalt pojale, on mingil põhjusel neetud, siis võib juhtuda, et selle kasutamisel juhtub õnnetusi. Mina küll ise ei usu seda, aga võib-olla pole ma selliste asjadega lihtsalt kokku puutunud. Sellised uskumused ja jutud ei teki ju niisama,” seletas ema.

„Et see siis võib ikkagi võimalik olla?” pomises Alex endale nina alla.

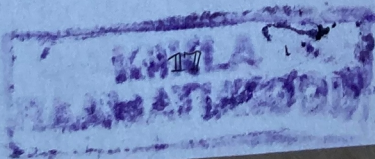
„Vaata, kui midagi väga soovida, siis võib see viimaks tõesti täide minna. Samamoodi on halbade soovidega. Kui soovid kellelegi midagi halba, siis võidki selle esile kutsuda. Heaga on loomulikult samamoodi.”

Alex noogutas. Ta ei osanud korraga enam midagi rohkemat küsida, aga ta oli kindel, et see, mis temaga kullatükki peos hoides oli juhtunud, polnud ühelgi juhul juhus.

Terve ülejäänud päeva mõtles poiss lakkamatult oma leiule. Ta püüdis mõistatada, kas see võib olla seotud piraatidega, keda teati siin lähedal tihti peatuvat. Ja mis rolli mängivad selles loos need neli poissi, keda ta oli näinud oma nägemuses. Alex keeldus seda uneks nimetamast. Ta oli küll maganud, kuid see kõik oli olnud nii selge. Miks pidi ta nägema und inimestest, keda ta ei tunne, ja kohast, kus ta kunagi viibinud pole?

Just praegu soovis ta, et ta isa oleks siin olnud. Tema oleks osanud seda kindlasti seletada. Nende isa oli lahkunud ühel

25876

„Nii et oleme ikka õiges kohas,“ rõõmustas [redacted]
„Õiges,“ kinnitas [redacted]. „Ja pörsaga jäägu nõnda, et las mina katsun peremehega ääri-veeri asjast rääkida, ja kui kuidagi sobib, siis saadan või toon sõna, lühendan teie jalavaeva. Ning kui jõuate suure kase alla tagasi, siis mitte otse edasi, nagu tulite, sest see on ringi, vaid kura kätt pahemale, üle põllunurga ja läbi heinamaa silmalt päristeele välja, mis viib [redacted]. See on otse ja endine [redacted] tuli ja läks ikka seda mööda, kui käis [redacted] tallatud see jalgradagi on.“
[redacted] võttis [redacted] nõu kuulda, ja kui jõudis tagasi suure kase alla, pöördus mööda jalgrada pahemale, eit kannul. Jõudnud üle põllunurga karjamaale, arvas ta nõnda:

„Kena ja lahke mehike oli, tea'p misuke see [redacted] ise peaks olema.“

„Küllap näed, kui lähed pörsale järele,“ arvas [redacted]

„Ega tea ühtigi,“ lausus [redacted]

„Mis sul seal teadmata on?“ küsis [redacted]

„Et kas pörsast saab,“ seletas [redacted]

„Mis sul siis [redacted], kui pörsast ei saa.“

„Noh, see seal, see vabadik või majuline, rääkis ka lambatallest, lehmamullikast ja hobusenokast.“

„Ja sina kohe uskuma, mis? Suu hakkas juba vett jooksuma, eks? Oota enne, kas saad pörsagi. Täna taevast, et kassipoegki süles, olgugi pettusega. Kui aga ämm talle varssi ajades järele ei tuleks. Aga sinu kallid kaelarätik on juba märg.“

Nõnda kenasti juttu vestes jõudsid [redacted] omad ilusasti päristeele välja ja seda mööda koju. Aga siin alles tuli [redacted] meelde, et kassi tarvis pole tilkagi piima kodus. Nõnda siis kahmas ta vanast kiluriistast valmistatud nõörsangaga piimanõu, võttis jalad selga ja lidus kohe küla poole tagasi. Kassipoja pistis ta vanamehele pihku ja pani sellele südame peale väetikest õrnalt hoida, aga jumalapärast mitte lahti lasta, sest kes teda hullu teab, kas ta end veel kätte annab.

„Ole mureta, eit,“ julgustas vanamees [redacted], „kuhu kassiroju mehe käest pääseb.“ Nende sõnadega istus ta ukسلävele õhtueelse päikese paistetele, pani kassipoja pahemale peole ja silitas teda paremaga tasakesti, ise muheledes:

27543 „Te peate tehnikaraamatukogusse minema,“ oli Maimu soovitanud.

„Ma ei saa sinna minna,“ tunnistas noormees muiates.

„Miks ei saa?“

„Sest seal on kõik targad ja tignedad tädid, ma kardan neid.“

„Ja mind ei karda? Mina olen ka tige!“

„Ärge olge, siis lähete kortsu ja koledaks,“ ütles noormees naeratades ja Maimu ei osanud sellele midagi vastata.

Mõnda unikaalset käsiraamatut ei lubatud koju laenutada ja neid sai ainult kohapeal kasutada. Insener Paul Roomets – selle nime oli Maimu lugejakaardilt leidnud – oli õhtuti hakanud lugemissaalis käima ja oli seal tihti ainuke külastaja. Ta oli raamatukogus peaaegu omainimeseks muutunud, kes järjekordselt ilmudes alati mõne humoorika tervitussõna poetas ja vahel Maimuga isegi pikemalt vestlema jäi. Nii tekkis ning arenes Maimu ja Pauli tutvus, kuni noormees kord üksiku roosiõiega tuli ja selle naeratades Maimu ette lauale asetaski.

„Mis see on? Miks?“ küsis tüdruk imestunult.

„Lill! Tänavanurgal jagati, võtsin ka ühe. Aga milleks, seda ma ei tea, kasutamissootust kaasa ei antud,“ seletas noormees naerdes.

„Mis jutt see on? Lillepoes müüakse ainult alpikanne.“

„Ega see olnudki pood, aga lillel oli teie nimi peal, arvasin, et olete selle kaotanud ja tõin ära.“

„Kas te mõnikord tõsiselt juttu ka räägite?“

„Oodake, ma tuletan meelde ... Jah, paar korda on juhtunud, et räägin, aga inimene vahel ikka eksib, eks ole?“

„Te olete lihtsalt võimatu!“ Maimu naeris, Paul Roometsast lausa õhkus midagi sooja ja turvalist.

„Võimatut võimalikuna võtmine võimaldab võõrast võimu võita! Ilus keel see eesti keel, eks?“ Paul tegi õpetajalt head hinnet ootava koolipoisi näo.

KIIKLA
RAAMATUKOGU